

תיק מגרון

מכבדים את פסיקת בג"צ – מפנים את מגרון

-
-
- 1 / מדוע על המדינה לפנות את המאחז מגרון עמ' 1
- 2 / הקמת מגרון והחלטת בג"צ לפנותו עמ' 3
- 3 / הוכחת הבעלות עמ' 4
- 4 / הליכים משפטיים נוספים בבית משפט השלום עמ' 7
- 5 / המשמעות של אי פינוי מגרון עמ' 9

ו / מדוע על המדינה לפנות את המאחז מגרון?

* פינוי מגרון מתחייב מתוקף החלטת בג"צ אשר קבע כי יש לפנות את המאחז עד סוף מארס 2012.

* המדינה הוציאה צווי הריסה סופיים לכל המבנים במאחז.

* המאחז הוקם על אדמה פרטית השייכת לתושבי הכפרים בורקא ודיר דבוואן.

* המאחז מגרון הוקם בעומק הגדה המערבית, מזרחית לרמאללה, בשטח שבכל הסדר עתידי לא יישאר בריבונות ישראלית.

* השארת המאחז ואי כיבוד החלטת בג"צ יאפשרו למתנחלים להמשיך ולהקים מאחזים ללא אישור ולקבוע בעצמם עובדות בשטח.

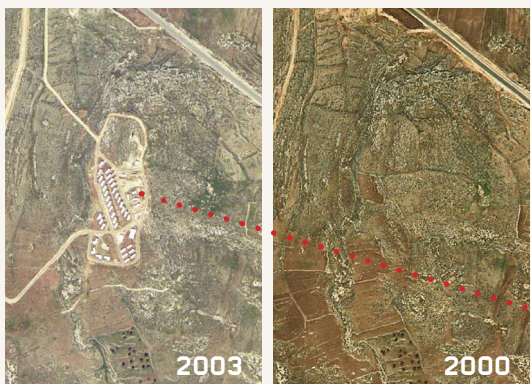
2 / הקמת מגרון והחלטת בג"צ לפנותו

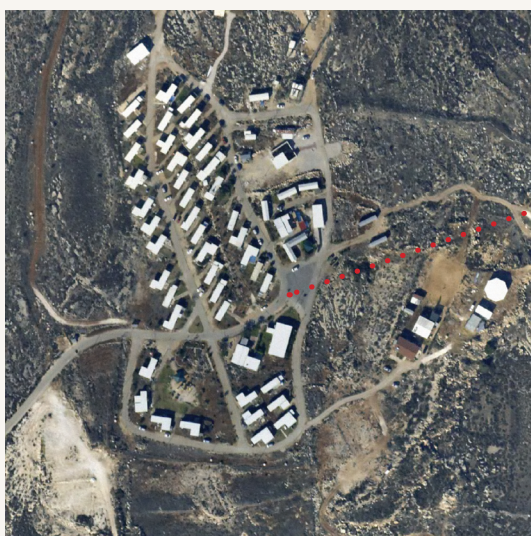
מגרון הוקם בלב הגדה המערבית על גבעה סמוכה לרמאללה.

בשנת 2001 מקבלים המתנחלים אישור להקמת **אנטנה** סלולרית על הגבעה מטעמי ביטחון, בשל בעיות קליטה בכביש הסמוך.

במהלך 2002 המתנחלים מעלים לגבעה קרוואנים ומציבים אותם בסמוך לאנטנה ללא אישור. מספר חודשים לאחר מכן, נבנים במקום בתי קבע. המדינה הוציאה צווי הריסה לכל המבנים במאחז וקבעה שהוקמו בניגוד לחוק על **אדמה פלסטינית פרטית**.

כיום מתגוררות במאחז כ-45 משפחות בכ- **50 קרוואנים ו-5 בתי קבע**. כך הפך מגרון לאחד המאחזים הגדולים בגדה המערבית.

המתנחלים המשיכו להרחיב את המאחז בסיוע המועצה האזורית בנימין וצה"ל נאלץ להציב במקום כוח אבטחה קבוע.

ב. טענה של חברת "בני רחלי" לרכישת חלקות 23 ו-27 בגוש 26 באדמות דיר דבואן - יצוין כי על פי הטענה הוגשה בשעתו בקשה לקבלת היתר עיסוק בעניין של החלקות האמורות, אולם לא הועברו המסמכים הנדרשים לשם המשך ההליכים.

ג. טענה של מר איתי הראל במסגרת דיון בוועדת המשנה לפיקוח ביום 21.10.04, בתוקף בניה בלתי-חוקית ר' 249/04, לפיה הוא בעל חובות במקרקעין בחלקה 23 בגוש 26 באדמות דיר דבואן.

צילום פרוטוקול הדיון בוועדה ביום 21.10.04 בתוקף ר' 249/04 מצורף (מסומן **מש/6**).

ד. טענה של מר איתי הראל במסגרת דיון בוועדת המשנה לפיקוח ביום 8.11.05, בתוקף בניה בלתי-חוקית מס' ר' 123/05, לפיה חלקה 23 בגוש 26 באדמות דיר דבואן נרכשה על-ידי חברת אלואטן והוחכרה לו על-ידה.

צילום פרוטוקול הדיון בוועדת המשנה ביום 8.11.05 מצורף (מסומן **מש/7**).

21. דא עקא, כיוון שביתם לכל טענות הרכישה האמורות לעיל לא הוצגו המסמכים הנדרשים להוכחת טענות מסוג זה, חרי שמדובר אפוא בטענות שלא בסיסם מנדרש בכגון דא, והן בדרך טענות בעלמא, והן בודאי שאינן שקולות כנגד העובדה שהמקרקעין במאחז הינם מקרקעין מוסדרים, חמוצים בבעלות תושבים פלסטינים.

צילום אוויר עליו מסומנים נטוני החלקות באזור המאחז, ובכללן החלקות לבניין הועלו טענות שלא בסיסם על רכישתן, מצורף (מסומן **מש/8**).

בחינת האפשרות להגיע להסכמה על פינוי המאחז מרצון

22. יודגש, למען הסר ספק, כי כיוון שמדובר במאחז שבונו לפני מספר שנים בודדות על קרקע פרטית של תושבים פלסטינים, הרי שאין כל אפשרות חוקית לחלשים עם קיומו לאור זמן.

יובהר, שבנסיבות עניינו של מגרון, גם לא היתה סמכות לאיש, בכיר בכל שיהיה, לאשר את בנייתו של המאחז במקום בו נבנה, כעת ובנסיבות שונות, ואף לא לחלשים עם קיומו של המאחז לאורך זמן או להבטיח שלא יבנה (תש"ו). בג"ץ 5853/04 "אמנה" תענת ההתיישבות של גוש אמונים אנדרה שיתופית נ' ראש ממשלת ישראל, פ"ד (20) 289 (2004).

בספטמבר 2006 עתרה שלום עכשיו יחד עם בעלי הקרקע לבג"צ בדרישה לממש את צווי ההריסה ולפנות את המאחז כמתחייב על פי החוק.

בתשובתה לעתירה אישרה המדינה כי המאחז מגרון נבנה בניגוד לחוק על קרקע פרטית:

"כיוון שמדובר במאחז שנבנה על קרקע פרטית של תושבים פלסטיניים, אין כל אפשרות חוקית להשלים עם קיומו ... לא היתה סמכות לאיש, בכיר ככל שיהיה, לאשר את בנייתו של המאחז."

בשנת 2008 מציעה הממשלה למתנחלי מגרון בתים צמודי קרקע ללא מכרז בשכונה חדשה שתוקם לצורך כך בהתנחלות אדם. מועצת ישי"ע תמכה בהצעה אך מתנחלי מגרון סירבו לקבלה.

באוגוסט 2011, לאחר שנים של דחיות ודיונים, פסק בג"צ שהמאחז יפונה עד 31.3.2012

מתוך דבריה של נשיאת בית המשפט העליון דורית בייניש בפסק הדין:

בית משפט זה עשה כל מאמץ לגלות ריסון ואורך רוח למרות הפרת החוק הבוטה, משום הצורך בדרכי שלום בקרבנו פנימה ומשום הרצון להימנע מכל מראית עין שהמחלוקת שבפנינו היא מחלוקת פוליטית בין ההשקפות השונות המתמודדות ביניהן בדעת הקהל הישראלית. הקו המנחה ובעל המשקל המכריע בהכרעותינו השיפוטיות הוא כי על רשויות המדינה לפעול לקיום החוק ולאכיפתו באזור, במיוחד כך כאשר הפרת החוק פוגעת בזכויות הקניין של התושבים המוגנים; זאת, כפי שצוין קודם, אף בהתאם לעמדתה המוצהרת של המדינה אשר הובאה בפנינו פעמים רבות. אין חולק כי על פי דין אין להקים ישוב על קרקע פרטית של תושבים פלסטינים."

"לפיכך, החלטנו ליתן צו החלטי המחייב את המדינה לפנות את המאחז מגרון. לא נותר לנו אלא להביע משאלה שיושבי המאחז יתעשתו ויקבלו על עצמם בהסכמה את חובתם שלא להצטייר כפורעי חוק ולהתיישב בכל אתר אחר שהמדינה תאפשר להם. אנו נותנים למשיבים שהות ניכרת להיערך כדי לקיים את הצו ההחלטי ולנקוט בהליכי הפינוי הנדרשים, וזאת עד ליום 31.03.2012."

"העניין שהונח לפתחנו הינו מהמקרים הקשים והחריגים ביותר בכל הנוגע להקמת מאחז בלתי חוקי ... אשר גם לשיטת המדינה יש לפנותו" "איננו מתעלמים מהקשיים שמעורר פינויו של מאחז באזור, לא כל שכן מאחז גדול הנמצא במקום תקופה ממושכת. קשיים אלה מתעצמים ככל שעובר הזמן, וניתן להבין את רצונם של המשיבים לממש את הפינוי בהסכמת המתגוררים במאחז, ללא צורך בהפעלת כוח. שאיפה זו מבוססת על מגמה ראויה של קביעת יחסי אימון ושיתוף פעולה בין הרשויות לבין המתיישבים, הגם שמדובר בפורעי חוק. למותר להזכיר כי קשיים אלה היו נחסכים או מתמעטים במידה רבה לו היתה המדינה מבצעת מלכתחילה פעולות אכיפה אפקטיביות במקום ומונעת את עליית המאחז על הקרקע ואת התרחבותו.

3 / הוכחת הבעלות

בעלי הקרקע במגדון הם תושבים פלסטינים מהכפרים דיר דבוואן ובורקא. הקרקעות עליהן הוקם המאחז רשומות בטאבו על שמם של הבעלים הפלסטינים עוד מלפני 1967. באגף רישום המקרקעין של המינהל האזרחי נמצאים **כל מסמכי הבעלות** הרלבנטיים.

ספר נכסי
דלא נייד

גוש 26
חלקה 23

רשימת הבעלים
היורשים

חותמת המנהל
האזרחי לשכת
רישום הקרקעות

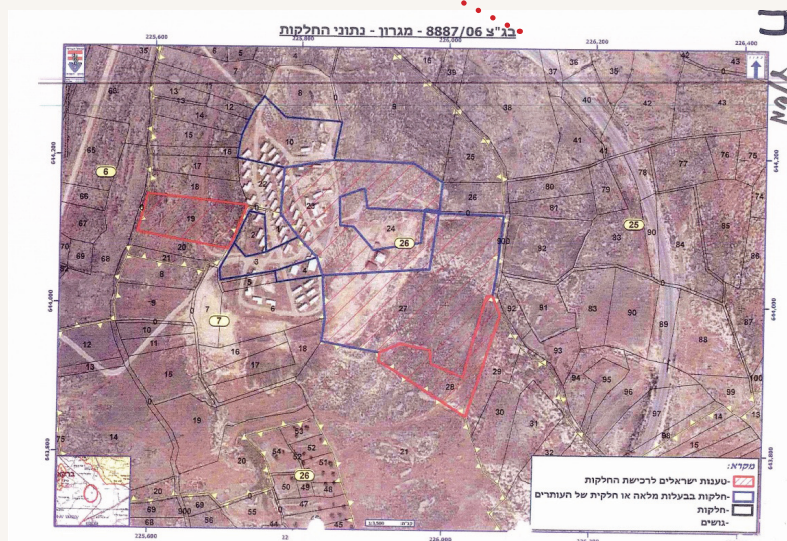
ספר נכסי
דלא נייד

גוש 7
חלקה 3

שם הבעלים:
עודת אללה עלי,
עודת אללה
אלנאבות

חותמת המנהל
האזרחי לשכת
רישום הקרקעות

בתשובה לעתירה לבג"צ, הגישה המדינה **תצלום אויר** המאשר את טענות בעלי הקרקע.

משרד הבטחון ופרקליטות המדינה אישרו כי הקרקע עליה הוקמה מגרון נמצאת בבעלות פלסטינית פרטית.

תצהיר המנהל האזרחי, דצמבר 2006:

"המקרקעין עליהם הוקמו המבנים במאחז הינם מקרקעין פלסטינים פרטיים מוסדרים, הכלולים בתחום אדמות הכפרים בורקא, ודיר דבוואן."
(תת אלוף כמיל אבו רוקון, ראש המנהל האזרחי באיו"ש)

תצהיר פרקליטות המדינה, ינואר 2008:

"המדינה תבקש לעדכן את בית המשפט הנכבד, כי ראש הממשלה ושר הבטחון החליטו, כי המאחז מגרון, הממוקם על מקרקעין פרטיים של תושבים פלסטינים, יפונה בתוך שישה חודשים."
(עו"ד ענר הלמן, ממונה על ענייני הבג"צים בפרקליטות המדינה)

תצהיר משרד הביטחון, פברואר 2009:

"כיוון שביחס לכל טענות הרכישה (של המתנחלים) האמורות לעיל, לא הוצגו המסמכים הנדרשים להוכחת טענות מסוג זה... והן בודאי שאינן שקולות כנגד העובדה שהמקרקעין במאחז הינם מקרקעין מוסדרים המצויים בבעלות תושבים פלסטינים."
(איתן ברושי, עוזר שר הבטחון להתיישבות, תשתית ואזורי פיתוח).

שניים מבעלי הקרקע שעתרו לבג"צ נפטרו במהלך השנים הארוכות בהן התנהל הדיון, ויורשיהם ממתינים לראות האם החלטת בג"צ תמומש.

שניים מהעותרים: עבד אלמנעם מעטאן ויוסף מוסא אלנבות המנוח

4 / הליכים משפטיים נוספים בבית משפט השלום

ניסיון המתנחלים להוכיח בעלות בבית המשפט השלום - המתנחלים חזרו בהם מהתביעה:

* ביולי 2008 הגישו המתנחלים תביעה בבית המשפט השלום בירושלים (ת.א 18405/08) שבה טענו לזכויות בקרקע של מגרון. לאחר דיון בודד בתביעה, משכו המתנחלים את התביעה.

* בתגובת המדינה לתביעה נאמר:
"טענותיה של התובעת [אגודת מגרון] בדבר רכישת הזכויות במקרקעין אינן נסמכות על מסמכים כדין ... המקרקעין עליהם הוקמו המבנים במאחז הינם מקרקעין פלסטיניים פרטיים מוסדרים, הכלולים בתחום אדמות הכפרים בורקא ודיר דבואן".

תביעת נזיקין של חלק מבעלי הקרקע הפלסטינים בבית משפט השלום :

* בסוף שנת 2008, לאחר שבעתידה לבג"צ הבטיחה המדינה לפנות את מגרון ולא ביצעה זאת, הגישו כמה מבעלי הקרקע לבימ"ש השלום תביעה לפיצוי על אובדן הכנסות מאדמתם במטרה ללחוץ על המדינה לפנות את מגרון.

* לאחר שניתן פסק הדין בבג"צ שהורה לפנות את מגרון, החליטו התובעים להקפיד את התביעה על מנת לחסוך בהוצאות הגדולות של ניהול תיק תביעה ממושך, ועל מנת למנוע מהמתנחלים לנסות לנצל את תיק התביעה המתנהל כדי לעכב את הפינוי. התובעים שמרו לעצמם את הזכות לחדש את ההליכים בתביעה במידה שהמאחז לא יפונה.

* ב-17.1.12 ניתן בבית משפט השלום פסק הדין אשר קיבל את בקשת התובעים הפלסטינים להקפיד את ההליכים וקבע כי בשל הטרחה שנגרמה מעצם הגשת התביעה והפסקתה, יוטל על התובעים תשלום הוצאות משפט למדינה ולמתנחלים, כנהוג במקרים כאלו. לקראת הפינוי הצפוי, מנסים המתנחלים להיאחז בהחלטה זו ולטעון שהפלסטינים לא הצליחו להוכיח בעלות בקרקע. אלא שבית המשפט דחה על הסף את טענת המתנחלים וקבע **במפורש כי** "אין בסיס לטענה בדבר העדר ראיות להוכחת זכותם של התובעים במקרקעין". עוד קבעה השופטת: "לא השתכנעתי כי הפסקת התובענה באה מחמת קושי ראיתי של התובעים להוכיח את תביעתם ... ואין בהפסקתה כדי ללמד על סיכויי תביעה קלושים".

5 / המשמעות של אי פינוי מגרון:

- * הפרה בוטה של פסיקת בג"צ והתמוטטות שלטון החוק.**
- * המתנחלים יקבלו אור ירוק להקים מאחזים נוספים על דעת עצמם.**
- * יינתן הכשר לגזילת אדמות פרטיות לטובת הקמה והרחבה של התנחלויות.**
- * פגיעה קשה בסיכוי להגיע לפתרון שתי המדינות ונזק מדיני כבד לתדמיתה של ישראל בעולם.**
- * קומץ חברי כנסת מהימין מנסה לחוקק חוקים אשר יעניקו לתושבי מגרון חסינות ויאפשרו את השארות המאחז על קרקע פרטית. חוקים אלו נועדו לרמוס ברגל גסה את מעמדו של בג"צ ולהכשיר דבר גניבה. פינוי מגרון הוא אינטרס ישראלי ומחוייב המציאות. במגרון תוכרע השאלה האם יש חוק וסדר לכולם, או שבשטחים המצב מגיע לכדי אנרכיה.**